

менъ . . . какъвъ смисълъ има вече за мене живота? Какво стана съ моитѣ идеали? Защо бѣше това лутане къмъ истината! Какъ ще мога да ида срѣдъ хората и да имъ проповѣдвамъ идеитѣ на оногова, отъ чието име азъ се върнахъ тукъ, като апостолъ, съ толкова вѣра и надѣжда! Само тамъ азъ намирахъ смисъла на живота и сега ще дойдатъ, ще ме арестуватъ, като убиецъ! (Изнемогиалъ). Азъ убихъ, Добре, когато трѣбваше само едно: да простя и да прѣбира покаялия се, както е направилъ бащата съ блудния синъ.

Д-ръ Тиховъ. Тѣй трѣбваше да сторишъ. И тѣй правятъ онѣзи, които не само съ умѣтъ си могатъ да схванатъ това, но и да го почувстватъ въ себе си. И това ще настане. Нашитѣ дѣца, внуци не биха постѣпили тѣй, както не постѣпватъ уравновесенитѣ хора на цивилизованитѣ страни. Ето единъ примѣръ. Той може и да те поучи и да те утѣши.

Павелъ. Казвай, Добре, утѣши ме братъ!

Д-ръ Тиховъ. (Замисленъ, той си спомня). Собствено то не е самата случка, но е обобщена правда. Сюжетътъ на единъ психологически романъ отъ Анатолъ Франсъ. Разбирашъ вече, че поводътъ е отъ една нация, която съ вѣкове се бори между идеитѣ и човѣшкия инстинктъ.

Павелъ. Казвай, дано се поразтуши моята нещастна душа.

Д-ръ Тиховъ. Азъ не чета дипъ романи, но единъ мой приятель ми го прати, защото билъ много интересенъ и азъ го прочетохъ.